

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI RADNI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Pr-2723/2019-43

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski radni sud u Zagrebu po sucu toga suda Domagoju Franji Frntiću, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja Drage Starića iz Medaka, Medaki 6, OIB: 72579282819, zastupanog po punomoćniku Marku Kokiću, odvjetniku iz Zagreba, Trg N. Š. Zrinskog 10/III, protiv I-tuženika ADRIA GRUPA d.o.o., Zagreb, Heinzelova 53/a, OIB: 06637660960, i II-tuženika Sindikat turizma i usluga Hrvatske, Zagreb, Trg Kralja Petra Krešimira IV 2, oboje zastupani po punomoćniku Andriji Zeleniki, odvjetniku iz Zagreba, Ulica Pavla Šubića 9, radi utvrđenja, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene 8. svibnja 2026. u prisutnosti tužitelja osobno, uz punomoćnika Marka Kokića, odvjetnika, te punomoćnika I-II tuženika Andrije Zelenike, odvjetnika, dana 23. srpnja 2026.

p r e s u d i o j e

I/ Odbija se konačno postavljeni tužbeni zahtjev tužitelja koji glasi:

"I. Utvrđuju se ništetnima:

1. Sporazum o privremenom umanjenju prava iz Kolektivnog ugovora Adria servis d.o.o. sklopljen između I. i II. tuženika dana 7. listopada 2009. godine;
2. Sporazum o privremenom umanjenju prava iz Kolektivnog ugovora Adria grupa d.o.o. Zagreb sklopljen između I. i II. tuženika dana 27. ožujka 2013. godine;
3. Sporazum o privremenom umanjenju prava iz kolektivnog ugovora Adria grupe d.o.o. sklopljen između I. i II. tuženika dana 20. veljače 2014. godine;
4. Sporazum o privremenom umanjenju prava iz Kolektivnog ugovora Adria grupe d.o.o. sklopljen između I. i II. tuženika dana 20. veljače 2015. godine.

II. Nalaže se tuženicima solidarno naknaditi tužitelju trošak ovog parničnog postupka zajedno sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od dana donošenja rješenja pa do isplate, prema stopi po čl. 29. st. 2. ZOO-a."

II/ Nalaže se tužitelju naknaditi I. i II. tuženiku troškove parničnog postupka u iznosu od 1.980,00 eur, u roku od 8 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj je u tužbi i tijekom postupka navodio da su I. i II. tuženik dana 1. listopada 2018. sklopili Kolektivni ugovor za Adria servis d.o.o. (prednik I-tuženika) a potom 7. listopada 2009. Sporazum o privremenom umanjeњу prava iz tog Kolektivnog ugovora. Nadalje, dana 1. travnja 2012. sklopili su Kolektivni ugovor za I-tuženika, a potom, 28. ožujka 2013. Sporazum o privremenom umanjeњу prava iz tog Kolektivnog ugovora. Dana 20. veljače 2014. sklopile su Kolektivni ugovor za I-tuženika, a potom isti dan Sporazum o privremenom umanjeњу prava iz tog Kolektivnog ugovora te dana 20. veljače 2015. također Sporazum o privremenom umanjeњу prava iz tog Kolektivnog ugovora. Svim tim Sporazumima umanjena su ili potpuno izuzeta iz primjene određena materijalna i druga prava radnika određena Kolektivnim ugovorom. Tužitelj je u vrijeme na koje se odnose navedeni Kolektivni ugovori i Sporazumi bio zaposlenik I-tuženika, slijedom čega ima pravni interes za podizanje tužbe na utvrđenje ništetnosti Sporazuma kojima se umanjuju ili izuzimaju od primjene i njegova materijalna prava kao radnika. Osim toga, tužitelj za dio tih prava (dodatak plaći s osnova radnog staža već vodi sudski spor protiv I-tuženika na Općinskom radnom sudu u Zagrebu, broj predmeta Pr-4230/2018). Navedeni Sporazumi su sklapani u kontinuitetu, uglavnom odmah pa čak isti dan nakon što bi se sklopio Kolektivni ugovor. Time se godinama kontinuirano i svjesno i nepošteno ispunjavala forma (Kolektivni ugovor) a odmah potom drugim aktom poništavao sadržaj (Sporazumi o umanjeњу prava), iz kojeg razloga su navedeni Sporazumi, kako smatra tužitelj, duboko nemoralni i usmjereni isključivo na umanjeње ili neostvarivanje prava radnika. Potvrdu nemoralnosti zorno pokazuje "razlog" umanjeња prava, sadržaj u čl. 1. st. 2. svih Sporazuma: "Ugovorne strane suglasnošću volje, a imajući u vidu ekonomsku i financijsku situaciju u ADRIA GRUPI d.o.o. Zagreb, uređuju određena prava u manjem opsegu od utvrđenog u kolektivnom ugovoru iz st. 1. ovog članka.", za što tužitelj smatra da je paušalno i apstraktno navođenje, bez ikakvih utvrđenih i jasnih razloga i pokazatelja koji bi eventualno opravdali umanjeње prava. U tom smislu se predlagalo usvajanje tužbenog zahtjeva, uz naknadu parničnih troškova, sve s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama.

2. I. i II. tuženik su u odgovoru na tužbu i tijekom postupka navodili da ne spore da je društvo Adria Servis d.o.o. (koje društvo je pripojeno tuženiku rješenjem Trgovačkog suda u Zagrebu od 12. veljače 2013. pod poslovnim brojem Tt-13/3162) sklopilo s II-tuženikom sporazum o privremenom umanjeњу prava iz Kolektivnog ugovora sklopljenog između istih strana dana 1. listopada 2008., da su I. i II. tuženik sklopili sporazume o privremenom umanjeњу prava iz Kolektivnog ugovora Adria grupe dana 28. ožujka 2013., dana 20. veljače 2014. te dana 20. veljače 2015.. Tuženici međutim u cijelosti osporavaju da bi predmetni sporazumi bili ništetni, odnosno da bi ih sud u ovom postupku trebao utvrditi ništetnima. Naime, odredbom čl. 322. st. 1. Zakona o obveznim odnosima propisano je da je ništetan ugovor koji je protivan Ustavu Republike Hrvatske, prisilnim propisima ili moralu društva, osim ako cilj povrijeđenog pravila ne upućuje na neku drugu pravnu posljedicu ili ako zakon u određenom slučaju ne propisuje što drugo. Tuženici ukazuju da sporazumi koji su sklapani između I. i II. tuženika za koje tužitelj tužbom u ovom postupku traži da se utvrde ništetnima nisu protivni ni Ustavu Republike Hrvatske niti prisilnim propisima niti

su isti protivni moralu društva. Imajući u vidu navedenu odredbu Zakona o obveznim odnosima i činjenicu da nisu ispunjene propisane pretpostavke za utvrđenje ništetnosti predmetnih sporazuma, I-tuženik smatra da je navedeno dostatno za odbijanje tužbenog zahtjeva tužitelja, te predlaže da sud donese presudu kojom se odbija tužbeni zahtjev tužitelja. Tuženici ukazuju da je sklapanje predmetnih sporazuma bilo dozvoljeno propisima važećim u cijelom razdoblju koje je tužitelj obuhvatio tužbom. Naime odredbama Zakona o radu i to čl. 7. Zakona o radu iz 1995., čl. 7. Zakona o radu iz 2009., čl. 9. st. 2. Zakona o radu iz 2014. propisano je da poslodavac, udruga poslodavaca i sindikati mogu kolektivnim ugovorom ugovoriti uvjete rada nepovoljnije od uvjeta određenih ovim Zakonom, samo ako je ovim ili drugim zakonom to izričito propisano. Dakle, jedino ograničenje ugovaranja nepovoljnijih uvjeta određeno je Zakonom o radu i ono obvezuje strane kolektivnog ugovora da ne mogu kolektivnim ugovorom utvrditi uvjete rada nepovoljnije od uvjeta određenih zakonom.

Tužitelj u tužbi niti ne tvrdi da bi sporazumima, utvrđenje čije ništetnosti traži u ovom postupku, I. i II. tuženik ugovorili uvjete rada nepovoljnije od uvjeta određenih Zakonom, što dodatno ukazuje na to da I. i II. tuženik nisu postupili protivno odredbi prisilnog propisa. Tuženici ukazuju da su sporazumi između I. i II. tuženika sklapani temeljem odredbi Kolektivnog ugovora ugostiteljstva važećih u trenutku sklapanja navedenih sporazuma. Tako je čl. 3. Kolektivnog ugovora ugostiteljstva (NN, 69/2002 i dr.), bilo propisano: "Zaključujući ovaj kolektivni ugovor, ugovorne strane obvezuju se u dobroj vjeri poštivati njegove odredbe. Ugovorne strane obvezuju se da neće kolektivnim ugovorima na razini regija, županija i kolektivnim ugovorima ili aktima trgovačkog društva/trgovca pojedinca/obrtu, određena prava urediti u manjem opsegu od utvrđenih ovim kolektivnim ugovorom. Uređivanje određenih prava u manjem opsegu moguće je iznimno, a što će biti regulirano posebnim sporazumom koji se sklapa za vremenski ograničeno trajanje. Sporazum iz drugog stavka ovog članka potpisuju sindikat i poslodavac."

Istovjetnu odredbu sadrže i Kolektivni ugovor ugostiteljstva (NN 16/2015) te Kolektivni ugovor ugostiteljstva (NN 36/2018). Dakle, Kolektivni ugovori ugostiteljstva važeći u utuženom razdoblju, dozvoljavali su da strane koje su ovlaštene sklopiti kolektivni ugovor, odnosno sindikat i poslodavac, mogu sporazumima urediti određena prava iz kolektivnog ugovora u manjem opsegu u određenom vremenskom trajanju. Imajući u vidu navedeno I. i II. tuženik su bili ovlaštteni sklopiti Sporazume o privremenom umanjenju pojedinih prava iz kolektivnih ugovora koje su prethodno ispregovarali i sklopili, a sve sukladno odredbama Kolektivnog ugovora ugostiteljstva. Svakom sklapanju Kolektivnog ugovora, pa potom i sporazuma o privremenom umanjenju prava između I. i II. tuženika prethodili su pregovori, te II-tuženik kao sindikat koji štiti i promiče prava radnika sigurno ne bi pristao na sklapanje predmetnih sporazuma da I-tuženik kao poslodavac za isto nije imao opravdane razloge. Sindikalni povjerenici koji su u cijelom utuženom razdoblju bili imenovani od strane II-tuženika i djelovali kod I-tuženika, kontinuirano su II-tuženika izvještavali gospodarskom i ekonomskom stanju poslodavca, kao što izvještavaju o gospodarskom i ekonomskom stanju svakog društva s kojim II-tuženik ima sklopljen kolektivni ugovor. Ponavlja se da bi sindikat kao druga ugovorna strana iz kolektivnog ugovora pristao na to da se pojedina prava radnika sporazumima umanje na određeno vrijeme, poslodavac je sindikatu morao dokazati da za to ima opravdane poslovne razloge u vidu potrebe održivosti poslovanja, jer u protivnom II-tuženik sigurno ne bi pristao na sklapanje istih. Tuženici stoga ističu da su tvrdnje tužitelja u tužbi da je sklapanje predmetnih sporazuma duboko nemoralno i usmjereno isključivo na umanjenje ili neostvarivanje prava radnika u cijelosti neosnovane, te da tužitelj navedeno gleda isključivo kroz svoj

osobni interes, budući da protiv I-tuženika kako to i sam u tužbi navodi vodi sudski spor. Tužitelj zanemaruje činjenicu da su prednik I-tuženika i I-tuženik u razdoblju od 2009. do 2014. zajedno zapošljavali preko 1000 zaposlenika i da je poslovanje prednika I-tuženika odnosno I-tuženika osiguravalo egzistenciju za te zaposlenike i članove njihovih obitelji te da se I-tuženik u ocjeni da li smanjiti pojedina prava utvrđena kolektivnim ugovorom ili radi održivosti poslovanja smanjivati broj zaposlenika, odlučio za smanjivanje pojedinih prava, a što je i II-tuženik kao sindikat ocijenio osnovanim. Slijedom svega smatra da su navodi tužbe u cijelosti neosnovani te stoga I. i II. tuženik predlažu odbiti tužbu i tužbeni zahtjev tužitelja te ga obvezati na naknadu troškova postupka tuženicima.

3. Sud je u svrhu utvrđenja činjeničnog stanja tijekom postupka izvršio uvid u Sporazume I-tuženika o umanjenju prava iz KU-a (str. 5-14, 442-451 spisa), povijesne izvratke iz sudskog registra (str. 53-67 spisa), priloge predane uz podnesak od 13. siječnja 2021. (str. 68-71 spisa, uz službenu bilješku na str. 68 spisa), obračunske isprave (str. 72-73, 860-865 spisa), priloge predane uz podnesak od 21. siječnja 2021. (str. 75 spisa, kao prilog spisu), Godišnje izvješće I-tuženika za 2009.-2015. (str. 98-430 spisa), Odluke I-tuženika (str. 431-441 spisa), priloge predane uz podnesak od 23. siječnja 2025. (str. 458-824 spisa, uz službenu bilješku na str. 458 spisa), izvratke iz zemljišne knjige povijesni prikaz (str. 827-832 spisa), izvadak KU-a I-tuženika, uz dodatke te anekse (str. 850-859 spisa), dokumentaciju dostavljenu uz podnesak od 23. listopada 2025. (str. 873-925 spisa) te uz podnesak od 23. travnja 2026. (str. 947-959 spisa), kao što je izvršen i uvid u priklopljeni spis poslovnog broja Pr-198/2020 (u prekidu do pravomoćnog okončanja ovog postupka).

4. Na temelju savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno primjenom čl. 8. Zakona o parničnom postupku (NN, 53/91 i dr.) sud je utvrdio da je konačno postavljeni tužbeni zahtjev tužitelja od 20. siječnja 2025. u cijelosti neosnovan.

5. Među strankama nije sporno da je tužitelj bio zaposlen kod I-tuženika, kao što nije sporno niti da su tuženici međusobno 1. listopada 2008. sklopili Kolektivni ugovor, u vezi kojeg su naknadno sklapani Sporazumi, pobliže navedeni u t. 1.-4. tužbenog zahtjeva tužitelja, a koji se pobijaju u ovom postupku tj. traži se utvrđenje ništetnosti istih.

6. Pritom je tužitelj u tužbi te nadalje tijekom postupka, a kako je pobliže već izneseno u ranijem dijelu ovog obrazloženja, isticao da sklapanje predmetnih Sporazuma u naravi predstavlja nedopušteno ("duboko nemoralno", kako iznosi tužitelj) raspolaganje, isključivo usmjereno na umanjenje ugovorenih prava radnika, kojim slijedom se onda traži utvrđenje ništetnosti takvih Sporazuma, pri čemu tužitelj kroz tijek ovog postupka detaljnije obrazlaže tj. ističe da nisu postojali opravdani razlozi za sklapanje istih, posebno ne vezano za eventualnu lošu poslovnu tj. financijsku situaciju poslodavca, smatrajući da je pozivanje na takve razloge od strane oba tuženika "potpuno paušalno i apstraktno". S druge strane, tuženici su u odgovoru na tužbu te nadalje isticali da su pobijani Sporazumi zakoniti, te da su utemeljeni na realnim poslovnim okolnostima, kojim slijedom je sklapanje istih bilo nužno kako bi se uopće održalo poslovanje I-tuženika i samim tim zapošljavanje radnika, što je kao supotpisnik prihvaćao i II-tuženik kao sindikat aktivan kod I-tuženika.

7. Dodatno je u tom smislu tužitelj, a nastavno na već spomenute navode, isticao da smatra da osnovanost tužbenog zahtjeva proizlazi iz dokumentacije koja se nalazi u spisu. Naime, II-tuženik je na utemeljiteljskoj skupštini donio Statut koji mora sadržavati sve pripisane elemente (unutarnji ustroj na načelima demokratskog zastupanja, naziv, sjedište, područje djelovanja, tijela, postupak učlanjivanja, odredbe o tijelima ovlaštenim za sklapanje kolektivnih ugovora i dr.). Zahtjevu za registraciju mora se priložiti odluka o utemeljenju, zapisnik skupštine utemeljitelja, statut, popis utemeljitelja, popis članova izvršnog tijela, ime i prezime osobe ovlaštene za zastupanje, kod čega tužitelj predlaže pribavljanje predmetne dokumentacije budući da je iz nje vidljivo je li poštovana procedura prilikom potpisivanja Kolektivnih ugovora. Navedenu dokumentaciju je tužitelj zatražio od II-tuženika kao i od Ministarstva rada i mirovinskog sustava, no odbijen je iz razloga što nije član Sindikata.

8. Ugovora o vođenju poslova društva br. 001/2007 sklopljenog 10. lipnja 2007. i solemniziranog po javnom bilježniku 7. studenog 2007., prednik I-tuženog ADRIA SERVIS d.o.o. (a koje društvo je kasnije pripojeno I-tuženiku ADRIA GRUPA d.o.o.) je kao ovisno društvo prepustilo upravljanje vladajućem društvu ADRIA GRUPI d.o.o. na rok od 5 godina, a koji Ugovor je protekom roka prestao važiti. Temeljem Ugovora o pripajanju, Odluke člana društva preuzimatelja i Odluke člana pripojenih društava, sve od dana 4. veljače 2013., društvo ADRIA SERVIS d.o.o. je po rješenju Trgovačkog suda u Zagrebu, poslovni broj Tt-13/3165-2 od 12. veljače 2013. pripojeno društvu ADRIA GRUPA d.o.o., odnosno ovdje I-tuženiku. I. i II. tuženici sklapaju 1. listopada 2008. Kolektivni ugovor, da bi naknadno, dana 7. listopada 2009. sklopili Sporazum o umanjenju prava iz kolektivnog ugovora Adria servis d.o.o.. Umanjenja prava radnika temeljem ovog Sporazuma je utvrđeno za razdoblje od 1. listopada 2009. do 31. svibnja 2010., a u slučaju pozitivnih poslovnih rezultata, navedeni rok će se skratiti (čl. 10. Sporazuma od 7. listopada 2009.).

9. Tuženici ponovno dana 1. travnja 2012. sklapaju novi Kolektivni ugovor, a naknadno, 27. ožujka 2013. i novi Sporazum o umanjenju prava iz kolektivnog ugovora Adria grupa d.o.o. Zagreb. Umanjenja prava koja radnici imaju temeljem Kolektivnog ugovora su utvrđena za razdoblje od 1. travnja 2013. do 28. veljače 2014., a u slučaju pozitivnih poslovnih rezultata, navedeni rok će se skratiti (čl. 5. Sporazuma od 28. ožujka 2013.). Dana 20. veljače 2014. tuženici ponovno sklapaju novi Kolektivni ugovor, a zajedno s njim isti dan i novi Sporazum o privremenom umanjenju prava iz Kolektivnog ugovora Adria grupe d.o.o., a kojim Sporazumom su umanjenja prava radnika utvrđena za razdoblje od 1. ožujka 2014. do 31. prosinca 2014.. Dana 20. veljače 2015. tuženici ponovno sklapaju novi - istovrsni Sporazum, a temeljem Kolektivnog ugovora od 20. veljače 2014., a kojim Sporazumom su radnicima prava umanjena za razdoblje od 1. siječnja 2015. do 31. prosinca 2015..

10. Valja napomenuti da su na datume potpisivanja Sporazuma poslovni rezultati bili i više nego pozitivni te je bruto dobit prema financijskim izvješćima za poslovnu 2012. iznosila 9.591.210,00 kn, za 2013. je iznosila 6.319.485,00 kn, za 2014. je iznosila 5.108.813,00 kn, a za 2015. ista je iznosila 4.419.352,00 kn.

11. Osim isplate dividende / neto dobiti vlasniku – Dinku Šerventiću (što već samo po sebi dokazuje kako I-tuženik nije bio u lošoj poslovnoj i financijskoj situaciji), bitno je napomenuti da se vrijednost Adria grupe d.o.o. kontinuirano povećava i na sljedeće načine: povećava se zadržana dobit, kapital i rezerve, povećava se imovina kupnjom

poslovnih udjela u drugim društvima (npr. Adria upravljanje i održavanje d.o.o.), a povezana društva s vlasnikom (Area nekretnine d.o.o.) kupuju nekretnine koje potom izdaju u zakup Adria grupi d.o.o..

12. Iako u konsolidiranim GFI I-tuženika stoji kako „radi povjerljivosti i prirode transakcija između povezanih osoba, Društvo smatra da daljnja objava informacija o transakcijama između povezanih osoba nije značajna u kontekstu razmatranja financijskih izvještaja kao cjeline“, tužitelj ukazuje na primjer povezanog društva Area nekretnine d.o.o. (čiji je osnivač i jedini vlasnik g. Dinko Šerventić i koje društvo kupuje nekretnine od Adria grupe d.o.o. i daje iste nekretnine I-tuženiku u zakup), a koje povezano društvo bez ijednog zaposlenog u razdoblju od 2014. do kraja 2017. ostvaruje takve poslovne rezultate da je vlasnik g. Dinko Šerventić sebi isplatio više stotina tisuća kuna od ostvarene dobiti društva Area nekretnine d.o.o. u navedenom razdoblju.

13. Tužitelj želi ukazati na nespornu činjenicu da I-tuženik nije imao opravdanje za smanjenje prava radnika temeljem pobijanih i spornih Sporazuma, niti je II-tuženik smio pristati na umanjeње prava radnika temeljem ovakvih poslovnih rezultata. Ovdje se stotine radnika zaposlenih kod I-tuženika zakida za minorne dodatke na plaću (kao što je povećanje plaće temeljem povećanja radnog staža, povećanje plaće za rad na blag dane, nedjelje i neradne dane, za noćni rad itd.) niz godina bez prekida, dok se istovremeno isplaćuju višemilijunski ekstra-profiti jednom jedinom vlasniku Adria grupe d.o.o. g. Dinku Šerventiću. Zakinuti su radnici od kojih je najveći broj manualnih radnika koji obavljaju ionako slabo plaćene fizičke poslove, a kojima je predmetnim Sporazumima ukidano povećanje plaća temeljem rada blagdanima, povećanje zbog noćnog rada i sl.. Dakle, nekoj čistačici je mjesečna plaća u predmetnom razdoblju mogla bit veća 50-ak do 100,00 kn, odnosno godišnji dohodak bi joj bio veći za možda 1.500,00 kn, dok je iste godine (kada su pobijanim Sporazumima umanjena prava radnika na povećanje plaće zbog npr. rada nedjeljom ili noćnog rada) vlasnik društva u kojem je čistačica bila zaposlena sebi isplatio nekoliko milijuna kuna ostvarene dobiti iz društva. Svi ti radnici su se godinama odricali svog pošteno zarađenog dohotka – svima njima itekako znače i ti mali iznosi za koje im dohodak raste – da bi njihov „šef“ sebi isplaćivao milijune koje je I-tuženik uštedio potpisivanjem pobijanih Sporazuma o umanjenju prava iz Kolektivnog ugovora s II-tuženikom, a koji sporazumi zakidaju više stotina zaposlenika I-tuženika.

14. I-tuženik Adria grupa d.o.o. (kao poslodavac) i II-tuženik Sindikat turizma i usluga Hrvatske (kao tijelo koje štiti interese radnika) tvrde da je bilo poslovno opravdano potpisati predmetne Sporazume. U svakom od navedenih Sporazuma navodi se sljedeće, citira se: „Strane Sporazuma čine neospornim da je između njih dana 1. listopada 2008. (u kasnijim Sporazumima se odnosi na kasnije sklopljene kolektivne ugovore) sklopljen Kolektivni ugovor Adria servis d.o.o. Ugovorne strane suglasnošću volje, a imajući u vidu ekonomsku i financijsku situaciju u Adria servisu d.o.o. Zagreb (u kasnijim sporazumima se odnosilo na t.d. Adria grupa d.o.o.), uređuju određena prava u manjem opsegu od utvrđenog u Kolektivnom ugovoru iz stavka 1. ovog članka.“; kao i, citira se: „Umanjenja prava iz Kolektivnog Ugovora Adria servis d.o.o. (u kasnijim Sporazumima se odnosilo na t.d. Adria grupa d.o.o.) a koja proizlaze primjenom odredbi ovog Sporazuma, utvrđuju se za razdoblje od 1. listopada 2009. do 31. svibnja 2010. (odnosno u naknadnim Sporazumima od 1. travnja 2013. do 28.

veljače 2014.; 1. ožujka 2014. do 31. prosinca 2014.; 1. siječnja 2015. do 31. prosinca 2015.). U slučaju pozitivnih poslovnih rezultata, rok iz stavka 1. će se skratiti“.

15. Jasno je, po stajalištu tužitelja, kako navedenim Sporazumima nisu privremeno umanjena prava radnika utvrđena važećim kolektivnim ugovorima, već trajno, a bez ikakve pravne niti ekonomske osnove niti opravdanja za isto. Izuzev prvog Sporazuma o kojem tužitelj ima saznanja, preostali Sporazumi u kontinuitetu umanjuju prava radnika u razdoblju od 1. travnja 2013. do 31. prosinca 2015. bez prekida, a takva poslovna praksa se nastavila i nakon što je tužitelj prestao raditi kod I-tuženika.

16. Protivno obrazloženju I. i II. tuženika kako se I-tuženik Adria grupa d.o.o. nalazi u nepovoljnoj financijskoj i ekonomskoj situaciji, financijski i ekonomski pokazatelji I-tuženika pokazuju upravo suprotan trend poslovanja u godinama u kojima su tužitelj, a i svi ostali djelatnici I-tuženika zakinuti za svoj teško zarađen novac i svoja radnička prava. U svom odgovoru na tužbu od dana 7. studenog 2019., tuženici zajedno navode sljedeće, citira se: „Ponavlja se da bi sindikat kao druga ugovorna strana iz kolektivnog ugovora pristao na to da se pojedina prava radnika sporazumima umanje na određeno vrijeme, poslodavac je sindikatu morao dokazati da za to ima opravdane poslovne razloge u vidu potrebe održivosti poslovanja, jer u protivnom drugotuženik sigurno ne bi pristao na sklapanje istih.“.

17. Uvidom u godišnja financijska izvješća I-tuženika za 2009., 2010., 2013., 2014. i 2015., tužitelj se opravdano pita kako I-tuženik, a osobito II-tuženik, definiraju „opravdane poslovne razloge“ i „ekonomsku i financijsku situaciju“ koja bi opravdavala kontinuirano umanjeno prava Sporazumima, a koja prava radnici imaju temeljem Kolektivnih ugovora tijekom svih tih godina. Naime, ako jedini vlasnik i osnivač I-tuženika Dinko Šerventić u utuženom razdoblju isplati višemilijunsku dobit na svoje privatne bankovne račune, dok istovremeno umanjuje broj zaposlenika i umanjuje prava preostalih zaposlenika (a koja prava im pripadaju temeljem Kolektivnog ugovora), jasno proizlazi zaključak kako I-tuženik nije bio u materijalnoj niti egzistencijalnoj krizi – dakle, ne postoji opravdanje za sklapanje predmetnih Sporazuma nauštrb prava zaposlenika I-tuženika. I-tuženik Adria grupa d.o.o. je podneskom od 12. siječnja 2020. u spis dostavio mjesečne obračune plaća iz kojih je vidljiv prosječan broj zaposlenika u Adria grupi d.o.o. za pojedina razdoblja. Ujedno, za ista vremenska razdoblja GFI Adria grupe d.o.o. pokazuju izrazito pozitivne financijske i ekonomske pokazatelje.

18. U odnosu na Sporazume koji su u kontinuitetu sklapani između I. i II. tuženika u razdoblju od 1. travnja 2013., pa sve do 31. prosinca 2015., tužitelj ukazuje na sljedeće okolnosti i ekonomske rezultate poslovanja društva Adria grupe d.o.o.:

UKUPNA DOBIT: 2012. g: 9.411.209,00 kn
2013. godina: 6.319.485,00 kn
2014. godina: 5.108.813,00 kn
2015. godina: 4.419.352,00 kn

ZAPOSLENI: prosinac 2014.: 1195 zaposlenika
travanj 2015.: 615 zaposlenika
prosina 2015.: 588 zaposlenika

ISPLATA DOBITI JEDINOM VLASNIKU (100% vlasničkih udjela) Dinku Šerventiću
temeljem financijskih izvješća za 2011.: 1.326.640,96 kn
temeljem financijskih izvješća za 2012.: 777.377,58 kn
temeljem financijskih izvješća za 2013.: 2.400.000,00 kn
temeljem financijskih izvješća za 2014.: 2.118.000,00 kn
temeljem financijskih izvješća za 2015.: 2.277.000,00 kn

19. Predmetnim Sporazumima su radnicima umanjena prava koja imaju „osigurana“ temeljem Kolektivnog ugovora, a to su: pravo na dio plaće koji proizlazi iz dodatka na radni staž, pravo radnika na povećanje osnovne plaće uslijed rada blagdanima, neradnim radima, nedjeljom, na Božić, Uskrs, Uskrsni ponedjeljak, pravo na povećanje osnovne plaće na temelju prekovremenog rada, noćnog rada, rada u drugoj smjeni. Dakle, radnicima su ukinuta, odnosno „privremeno“ umanjena prava na plaćeni rad i to niz godina u kontinuitetu, s opravdanjem da se radi o „ekonomskoj i financijskoj situaciji“ koja opravdava sklapanje ovakvih sporazuma između I-tuženika kao poslodavca i II-tuženika kao sindikata radnika (koji bi trebao zastupati prava radnika), dok je istovremeno, samo u kratkom razdoblju od 2013. do kraja 2015., osnivač i jedini vlasnik sebi isplatio dobit koju je ostvario I-tuženik u visini od cca. 10 milijuna kn - u istom razdoblju u kojem je tužitelju Dragi Stariću uslijed sporazuma koji su potpisivali I. i II. tuženici umanjeno pravo biti plaćen za svoj pošten rad kod I-tuženika.

20. U podnesku od 12. siječnja 2020., tuženici zajedno navode sljedeće, citira se: „Tuženici ponavljaju da su prednik 1. tuženika i 1. tuženik u razdoblju od 2009. do 2014. zajedno zapošljavali preko 1000 zaposlenika i da je poslovanje prednika 1. tuženika odnosno 1. tuženik osiguravalo egzistenciju za te zaposlenike i članove njihovih obitelji te da se 1. tuženik u ocjeni da li smanjiti pojedina prava utvrđena kolektivnim ugovorom ili radi održivosti poslovanja smanjivati broj zaposlenika, odlučio za smanjivanje pojedinih prava, a što je 2. tuženik kao sindikat ocijenio osnovanim.“. Uzevši u obzir i spomenutu odredbu svih predmetnih Sporazuma kako će rok trajanja istih biti skraćen „u slučaju pozitivnih rezultata“, nedvojbeno je kako predmetni Sporazumi nisu niti trebali niti mogli biti na snazi, budući da je Društvo za svo vrijeme važenja predmetnih Sporazuma poslovalo s izrazito pozitivnim poslovnim rezultatima, a što dokazuju i njegovi GFI iz predmetnih razdoblja, a osobito odluke o isplati višemilijunske dobiti jedinom vlasniku u tom razdoblju.

21. Iz svega navedenog jasno proizlazi, kako ističe tužitelj, nemoralna narav predmetnih Sporazuma – Sporazuma između poslodavca i sindikata radnika zaposlenih kod tog poslodavca, a kojim Sporazumima se cijelom radničkom kolektivu umanjuju prava koja utječu na visinu njihovog dohotka; prava koja su im dana temeljem kolektivnih ugovora; prava koja je njihov sindikat trebao braniti. Umjesto da štiti prava i interese radnika, II-tuženik je, očigledno u tajnom dogovoru s I-tuženikom kao poslodavcem, sklopio predmetne Sporazume o privremenom umanjenju prava iz Kolektivnog ugovora Adria servis d.o.o. (odnosno, slijednika Adria grupa d.o.o.) suprotno moralu društva. Sudska praksa pokazuje kako moral društva uključuje poštivanje zakonskih propisa, etičko ponašanje, kao i odgovornost prema članovima društva. Također se napominje da tužitelj nije niti znao za postojanje predmetnih Sporazuma dok nije ustao tužbom protiv I-tuženika u drugom predmetu koji se vodi pred Općinskim radnim sudom u Zagrebu pod poslovnim brojem Pr-4230/2018 radi zaštite drugih prava koje ima temeljem Ugovora o radu sklopljenim s I-tuženikom i

temeljem Kolektivnog ugovora, kada je I-tuženik u spis dostavio predmetne Sporazume – radi zaštite upravo onih prava za koja je zakinut pobijanim Sporazumima.

22. Naime, odredbom čl. 202. Zakona o radu izrijekom je propisano kako se svaki kolektivni ugovor mora javno objaviti. Pravilnik o načinu objave kolektivnih ugovora izrijekom propisuje da kolektivni ugovor ili njegovu promjenu poslodavac mora na primjeren način učiniti radnicima dostupnim na uvid i to najkasnije u roku od trideset dana od njegova sklapanja.

23. Zaključno tužitelj ističe i da smatra da I-tuženik kao poslodavac ne samo da predmetne Sporazume (de iure anekse kolektivnih ugovora) nije javno objavio odnosno na primjeren način iste dostavio radnicima na uvid, već ih je u dogovoru i suradnji sa II-tuženikom zatajio od svojih zaposlenika, a koja činjenica sama za sebe ima za posljedicu ništetnost takvih Sporazuma.

24. S druge strane, tuženici su kako je prethodno već rečeno, osporavali sve navode i prijedloge tužitelja, u bitnome ističući da Sporazumi o privremenom umanjenju prava iz Kolektivnog ugovora Adria grupa d.o.o. nisu, kako tužitelj nastoji prikazati, neki «privatni», «tajni» ili izvanugovorni pravni poslovi, već dopune *kućnoga kolektivnog ugovora* sklopljene između istih stranaka koje su sklopile i sam kolektivni ugovor, I-tuženika kao poslodavca i II-tuženika kao sindikata. Odredbom čl. 192. st. 1. Zakona o radu iz 2014. kolektivnim ugovorom se uređuju prava i obveze stranaka koje su ga sklopile, a može sadržavati i pravna pravila kojima se uređuje sklapanje, sadržaj i prestanak radnih odnosa, s tim da je i prethodni Zakon o radu iz 2009. sadržavao identičnu odredbu.

25. Sporazumi o kojima se u ovom predmetu raspravlja sklopljeni su između ovlaštenih strana kolektivnog ugovora, u pisanom obliku, te uređuju ista pitanja koja se uređuju i osnovnim kolektivnim ugovorom (visina pojedinih dodataka na plaću u određenom razdoblju). Stoga se radi o aktima koji su po svojoj naravi sastavni dio (dopuna) kolektivnog ugovora. To što su nominalno označeni kao «sporazumi» ne čini ih pravnim poslovima izvan korpusa kolektivnoga ugovora niti ih lišava karaktera izvora radnoga prava.

26. Tužitelj polazi od pogrešne premise da se kolektivnim ugovorom ne smiju ugovoriti uvjeti rada nepovoljniji od onih utvrđenih zakonom. Točan zakonski okvir je upravo suprotan: odredba čl. 7. st. 2. Zakona iz 2009. izričito je propisivao da poslodavac, udruge poslodavaca i sindikati mogu kolektivnim ugovorom ugovoriti uvjete rada nepovoljnije od uvjeta određenih ovim Zakonom, samo ako ih ovaj ili poseban zakon na to izričito ovlašćuje, kakvu tj. istovjetnu mogućnost predviđa i odredba čl. 9. st. 2. Zakona o radu iz 2014..

27. Bitno je, kako ističu tuženici, da se sporni Sporazumi ne odnose na uvjete rada nepovoljnije od zakonskoga minimuma. Sporazumima se privremeno suspendira primjena pojedinih dodataka koji nisu propisani zakonom, već su ugovoreni iznad zakonskog minimuma kolektivnim ugovorom (primjerice dodatak za radni staž, tzv. *minuli rad*, koji Zakon o radu uopće ne propisuje kao obvezni element plaće, već njegov nastanak u potpunosti prepušta autonomiji socijalnih partnera, ovdje tuženika). Dodatak za radni staž je, dakle, «prošireno» pravo radnika nastalo voljom socijalnih partnera; logično iz toga slijedi da te iste stranke mogu, novim aktom istovjetne pravne

snage, suspendirati primjenu istoga dodatka u određenom razdoblju i pod određenim uvjetima.

28. Takvu mogućnost izriekom je predviđao i Kolektivni ugovor ugostiteljstva u svojim verzijama u primjeni u relevantnom razdoblju (NN, 06/05 i dr.), kojim je strankama na razini kolektivnoga pregovaranja kod poslodavca dopušteno da određena prava urede u manjem opsegu od onoga utvrđenog u nadležnom granskom kolektivnom ugovoru, kada to nalaže ekonomska i financijska situacija poslodavca. Riječ je, dakle, o instrumentu koji je opće prihvaćen u djelatnosti ugostiteljstva, a koji upravo omogućuje održivost poslovanja u razdobljima ekonomskoga pritiska, i u krajnjoj liniji, očuvanje radnih mjesta. Takav je instrument upotrijebljen i u ovom slučaju.

29. Strane kolektivnog ugovora pri tome djeluju u okviru ustavom zaštićene autonomije socijalnih partnera, koja podrazumijeva slobodu uređivanja međusobnih odnosa kroz kolektivno pregovaranje, sve dok takvi Sporazumi ne zadiru u kogentne odredbe Zakona o radu, posebnih zakona ili Ustava. Tužitelj nije iznio niti jednu konkretnu kogentnu odredbu kojom se zabranjuje privremena suspenzija dodataka na plaću koji nisu propisani zakonom, jer takve zabrane jednostavno, nema.

30. Neutemeljen je i navod tužitelja da su sporazumi tajni. Sporazumi su u trenutku sklapanja stavljeni na uvid radnicima i sindikalnoj strukturi, dostavljani su radničkom vijeću i objavljivani na uobičajen način kod I-tuženika (oglasna ploča, dokumentacija, obračuni plaće iz kojih je razvidan svaki obračunati i neobračunati element).

31. Obveza dostave kolektivnog ugovora ministarstvu nadležnom za rad iz odredbe čl. 201. Zakona o radu iz 2022. (ranije odredbe čl. 261. Zakona o radu iz 2014., i odredbe čl. 259. Zakona o radu iz 2009.) instruktivnog je karaktera i njezino eventualno propuštanje ne povlači ništetnost samog akta. Sukladno ustaljenoj praksi Vrhovnog suda Republike Hrvatske, kolektivni ugovor obvezuje stranke i osobe na koje se odnosi danom stupanja na snagu utvrđenim samim ugovorom, a ne danom njegove dostave registru kolektivnih ugovora, s tim da tužitelj nije pružio dokaz da bi eventualno nedostajanje u tom upravnom registru uzrokovalo ništetnost.

32. Nadalje su tuženici isticali da se tužitelj poziva na ništetnost Sporazuma zbog protivnosti moralu društva, načelu savjesnosti i poštenja te zbog nedopuštene pobude. Prigovori su potpuno nedokazani i pojmovno pogrešno postavljeni:

- samo nedopuštena pobuda iz odredbe čl. 273. Zakona o obveznim odnosima vodi ništetnosti i to pod kumulativno ispunjenim uvjetima – da je bila bitna za sklapanje posla i da je druga strana za nju znala ili morala znati. Tužitelj nije uopće precizirao koja bi to konkretna pobuda I. ili II. tuženika bila nedopuštena, ograničavajući se na općenite tvrdnje o nemoralnom i nepoštenom postupanju;
- u skladu s odredbom čl. 273. Zakona o obveznim odnosima, pobuda u dvostranoobveznim ugovorima može voditi ništetnosti samo ako je nedopuštena i ako je suugovaratelj za nju znao ili morao znati. II-tuženik je sindikat, kojem je zakonom određena svrha upravo zaštita prava radnika; tvrdnja da bi II-tuženik ili drugi sindikat namjerno djelovao protivno interesu vlastitoga članstva pretpostavlja teret dokaza koji tužitelj jednostavno nije podnio jer isti ne postoji;

- poslovanje I-tuženika i eventualna isplata dobiti članu društva, na koje se tužitelj ekstenzivno poziva, irelevantni su za pitanje valjanosti Sporazuma. Plaća radnika je trošak društva, a dobit predstavlja raspodjelu zadržane neto dobiti vlasniku temeljnog kapitala. Dakle, radi se o potpuno različitim kategorijama unutar trgovačkog društva i njegovog knjigovodstvenog sustava, koje nije moguće tako banalno dovesti u spregu. Pobuda za sklapanje Sporazuma proizlazi iz potrebe stabilizacije troškova rada u uvjetima izrazito promjenjivoga tržišta (recesija 2009.–2015., uz kontinuirano smanjivanje broja radnika, što i sam tužitelj iznosi u svojim tablicama);
- moral društva kao razlog ništetnosti pravnoga posla podrazumijeva grubo i očito kršenje općeprihvaćenih moralnih vrijednosti, a ne svako subjektivno neslaganje stranke s ekonomskim ishodom ugovora. Ugovaranje privremenog odustajanja od beneficija koje prelaze zajamčena prava iz zakona, uz očuvanje radnih mjesta i poslovnih aktivnosti, nije i ne može biti protivno moralu društva, što je stav koji u radnopravnoj literaturi i praksi nije sporan.

33. Tužitelj iz jednog jedinog obračuna plaće iz ožujka 2015. (radniku Josipu Palaversi) izvodi nedopušten zaključak o selektivnoj primjeni Sporazuma. Za takvu kvalifikaciju nužno je dokazati sustavnu i diskriminatornu praksu poslodavca u smislu Zakona o suzbijanju diskriminacije i Zakona o radu, što tužitelj nije ni pokušao. Razlozi različitog obračuna mogu biti brojni i stvarni: drugačija razina ugovornih elemenata plaće radnika na različitim radnim mjestima, drugačiji režim isplate prema ugovoru o radu, stupanj radnog staža, itd.. Iz jedne platne liste ne može se valjano izvesti zaključak o selektivnoj primjeni Sporazuma.

34. Iz svega navedenoga jasno proizlazi da su Sporazumi o privremenom umanjenju prava iz Kolektivnog ugovora Adria grupa d.o.o. valjani pravni akti, sklopljeni između stranaka kolektivnog ugovora, u granicama autonomije kolektivnog pregovaranja, i ne mogu se utvrditi ništetnima ni po jednom pravnom temelju koji tužitelj ističe.

35. U skladu sa svime navedenim, tuženici predlažu da sud sve izneseno primi na znanje i u skladu s istim postupi, odbije dokazne prijedloge tužitelja i zanemari navode koje je tužitelj iznio npr. u podnesku od dana 23. travnja 2026. i u podnesku od dana 19. listopada 2025. te da presudom odbije tužbeni zahtjev kao neosnovan u cijelosti i naloži tužitelju da tuženicima naknadi troškove parničnog postupka.

36. S obzirom na prethodno navedene suprotstavljene tvrdnje te obrazlaganja stranaka, u svrhu utvrđenja činjeničnog stanja tijekom postupka je izvršen uvid u priloženu dokumentaciju, dok su odbijeni preostali dokazni prijedlozi, budući da su i bez izvođenja daljnjih dokaza (npr. saslušanja, provođenja vještačenja, dostave dodatne dokumentacije i dr.) u dovoljnoj mjeri utvrđene odlučne činjenice za donošenje odluke u ovoj pravnoj stvari.

37. Naime, a polazeći od prethodno iznesenih nespornih okolnosti tj. da je među tuženicima kao ovlaštenim stranama bio sklopljen Kolektivni ugovor, u vezi kojeg su onda naknadno sklapani i Sporazumi, čija se ništetnost predlaže utvrditi u ovom postupku, bilo je potrebno donijeti odluku, a sukladno obrazloženjima koje su stranke iznijele kao podlogu tj. opravdanje za svoje postupke odnosno stajališta, da li su se u konkretnom slučaju ostvarili uvjeti za utvrđenje ništetnosti predmetnih Sporazuma.

38. Pritom valja ukazati da je materija vezana za sklapanje kolektivnih ugovora propisana u Glavi IV./6. Zakona o radu (NN, 53/14 i dr.) odnosno Glavi XIX. ranijeg Zakona o radu (NN, 149/09 i dr.) te iz istih odredbi ne proizlazi da bi sklapanje sporazuma kakvi su predmet ovog postupka bilo je dopušteno te s tim u vezi i ništeto. To iz razloga što su izvorni Kolektivni ugovor sklopile za to ovlaštene strane, koje imaju pravo sklapati i anekse tj. dodatke istom tj. imaju pravo sklapati sporazume kojima se i umanjuju odnosno ograničavaju već ugovorena prava, a što je slučaj u odnosu na Sporazume od 7. listopada 2009., 27. ožujka 2013., 20. veljače 2014. te 20. veljače 2015. (u odnosu na koje se traži utvrđenje ništeto). Kod toga nije utvrđena niti nedopustivost pobude za sklapanje budući da je pozivanje na poslovne odnosno financijske okolnosti legitimno u takvim slučajevima, tim više što postoji obostrana suglasnost oko postojanja takvih okolnosti od strane ovlaštenih potpisnika tj. poslodavca te sindikata, i kakvo stajalište tuženika iz ovog postupka onda ne mogu dovesti u sumnju navodi tužitelja kada u svojim podnescima od 23. listopada 2025. te 23. travnja 2026. iznosi okolnosti koje po njegovom stajalištu dokazuju da nije bilo opravdanih razloga na koje se pozivaju potpisnici. U tom smislu nije bilo potrebno niti izvoditi dodatne dokaze u svrhu utvrđenja egzistentnosti razloga na koje se tuženici kao potpisnici pozivaju, budući da je u okviru ovlasti potpisnika procjena pojedinih okolnosti na kojima temelje svoju odluku da potpišu prvo sam Kolektivni ugovor a zatim i eventualne sporazume.

39. Ističe se i da pobijanim Sporazumima nije povrijeđeno niti pravilo da se kolektivnim ugovorima (što onda podrazumijeva i dodatke istima, anekse te sporazume kakvi su npr. predmet ovog postupka) ne mogu ugovarati manja tj. nepovoljnija prava za radnika nego što je to propisano Zakonom o radu. Navedeno iz razloga što se Sporazumi odnose na prava koja nisu niti propisana Zakonom o radu tj. radi se o dodacima i sl., dakle primanjima koja nisu niti dio Zakona o radu, već spadaju u okvire tzv. autonomnog uređenja radnih odnosa tj. predmet su kolektivnog pregovaranja i ugovaranja. Nije odlučno niti što pobijani Sporazumi nisu evidentirani u odgovarajućem registru pri nadležnom ministarstvu budući da predmetna okolnost sama po sebi ne dovodi do ništeto, dok tijekom ovog postupka nije utvrđeno dodatnih okolnosti iz kojih bi proizlazila ništeto konkretnih Sporazuma iz spomenutog razloga.

40. Uzimajući u obzir dakle sve prethodno izneseno proizlazilo bi da tuženici nisu postupali protuzakonito kada su sklapali prethodno citirane Sporazume te u tom smislu isti nisu niti ništeti budući da nije utvrđena niti nedopuštenost pobude kao što isti nisu suprotni niti prisilnim propisima i sl.. Sklapanje predmetnih Sporazuma je autonomna volja ovlaštenih potpisnika Kolektivnog ugovora, i za koje Sporazume su potpisnici očito zaključili da ih je potrebno sklopiti tj. primijeniti, pri čemu, a kako je već rečeno, tijekom ovog postupka nije utvrđeno da bi pobude potpisnika bile takvog karaktera da predstavljaju osnov za utvrđenje ništeto.

41. Zaključno, ukazuje se da nije odlučno niti što su I-II tuženici u kasnijem dijelu postupka imali istog punomoćnika tj. odvjetnika, budući da predmetno nije u suprotnosti s odredbama Zakona o parničnom postupku, s obzirom da se radi o strankama u istoj procesnoj poziciji te su oba tuženika kontinuirano isticala (svaki za sebe) da im je u interesu održanje Sporazuma na snazi, kojim slijedom su se od odgovara na tužbu pa nadalje protivile postavljenom tužbenom zahtjevu tužitelja.

42. Tim slijedom odlučeno je kao pod točkom I. izreke ove presude.

43. Odluka o parničnim troškovima temelji se na odredbi čl. 154. st. 1. Zakona o parničnom postupku, a u vezi odredbe čl. 155. istog Zakona.

44. Punomoćniku I-II tuženika u skladu s važećom Tarifom o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika te temeljem priloženog troškovnika stoga pripada nagrada za sastav odgovora na tužbu te podnesaka od 13. siječnja 2021., 9. lipnja 2025. i 7. svibnja 2026., za svaku radnju po 100 bodova, kao i nagrada za zastupanje na ročištima održanim 12. listopada 2020., 6. studenog 2025., 4. veljače 2026. i 8. svibnja 2026., za svako ročište po 100 bodova, te za pristup na ročišta zakazana za 12. ožujka 2020., 20. siječnja 2021., 12. rujna 2024. i 10. travnja 2025., nagrada od po 25 bodova, što je ukupno 900 bodova, odnosno 1.800,00 eur, tj. uz uvećanje od 10% za zastupanje dvije stranke (180,00 eur) iznos od 1.980,00 eur, koliko je onda s naslova nadoknade parničnih troškova tužitelj dužan isplatiti I. i II. tuženiku, budući da su I. i II. tuženici u cijelosti uspjeli u ovoj parnici, dok tim slijedom tužitelj nema pravo na nadoknadu parničnih troškova.

45. Slijedom navedenog odlučeno je kao pod točkom II. izreke ove presude.

Zagreb, 23. srpnja 2026.

Sudac:
Domagoj Franjo Frntić

POUKA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude stranke mogu podnijeti žalbu u pisanom obliku putem ovog suda u pet (5) istovjetnih primjeraka u roku od osam (8) dana, a o žalbi odlučuje nadležan Županijski sud.

DNA:

- punomoćniku tužitelja
- punomoćniku I-II tuženika

Broj zapisa: **9-3088b-2761f**

Kontrolni broj: **02356-dbe59-fe346**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski radni sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.